BIBLIJSKE LEKCIJE

Primajte moju pouku, a ne srebro, i znanje radije negoli birano zlato. Izr. 8:10

VUKA, HRVATSKA, 29. KOLOVOZ, 2026.

MATO TOKIĆ

APOSTOL NEZNABOŽACA – PAVAO SVEZAN

Naše zadnje proučavanje smo završili s upozorenjem koje je apostol Pavao uputio braći. Upozorenje se odnosilo na pojedince unutar zajednice koji će činiti kompromis s grijehom i tako dizati pobunu protiv istine i Boga unutar zajednice. Ovo upozorenje je upućeno i nama danas, jer će doći do istih posljedica ako bilo tko unutar Božje zajednice bude činio kompromis s grijehom. Međutim, pored ovog upozorenja, stvar koja je najviše rastužila braću je bilo to što im je apostol rekao da ga više neće vidjeti. **„I svi oni bolno zaplakaše te padoše Pavlu oko vrata i izljubiše ga, nadasve ražalošćeni riječju koju im reče: da više neće vidjeti njegovo lice. I ispratiše ga do lađe.“ (Djela 20:37,38)** Nakon što se pozdravio s braćom, Pavao je nastavio svoj put prema Jeruzalemu. Na tom putu stigao je do grada Tira i tamo pronašao braću, te ostao kod njih sedam dana. Dok je bio s braćom, braća su mu rekla da ne ulazi u Jeruzalem, jer su se bojali za njegov život. **„Pronašavši učenike, ostali smo ondje sedam dana. Oni Pavlu po Duhu rekoše neka ne uzlazi u Jeruzalem.“ (Djela 21:4)** Pavao je znao da ga čekaju opasnosti u Jeruzalemu, ali je morao nastaviti dalje svoj put. Božja volja je bila da on posjeti braću u Jeruzalemu, te on nije pokušavao skrenuti s tog puta da bi spasio svoj život. Pouzdao se potpuno u Boga i nastavio dalje svojim kršćanskim putem.

„Dovršivši plovidbu, iz Tira smo stigli u Ptolemaidu, pozdravili braću te ostali s njima jedan dan. Idućeg dana mi koji bijasmo s Pavlom otputovali smo te stigli u Cezareju; i ušli smo u kuću Filipa evanđelista, koji bijaše jedan od Sedmorice, i ostali smo kod njega.“ (Djela 21:7,8) Kada je Pavao stigao u Cezareju, desio se jedan zanimljiv događaj o kojem čitamo: **„Kako smo se ondje zadržali mnogo dana, siđe iz Judeje neki prorok imenom Agab. Kada je došao k nama, uze on Pavlov pojas, sveže svoje ruke i noge pa reče: „Ovo govori Duh Sveti: ‘Čovjeka čiji je ovaj pojas ovako će svezati Židovi u Jeruzalemu i predati ga u ruke poganima.’““** Kao što vidimo, Bog je preko jednog vjernog učenika koji je bio prorok u zajednici, otkrio Pavlu što ga čeka u Jeruzalemu. Braća su ostala šokirana ovim proroštvom, te su počeli nagovarati Pavla da ne ide u Jeruzalem. **„Kada smo to čuli, stadosmo ga zaklinjati i mi i mještani neka ne uzlazi u Jeruzalem.“ (Djela 21:12)** Iako su braća koja su se uplašila za Pavlov život imali jak razlog da ovako reagiraju, pročitajmo kako je apostol reagirao: **„Tada Pavao odgovori: „Što plačete i razdirete mi srce? Jer ja sam spreman ne samo biti svezan, nego i umrijeti u Jeruzalemu za ime Gospodina Isusa.““ (Djela 21:13)** Upravo ovo povjerenje u Krista je ono što treba imati svaki istinski kršćanin. Pošto je Bog otkrio Pavlu da on zaista treba ići u Jeruzalem, Pavao je znao da se nema čega bojati slušajući Boga. Na Pavlovom putu su se doslovno ispunjavale ove Kristove riječi: **„Jer tko god hoće život svoj spasiti, izgubit će ga, a tko god izgubi život svoj mene radi, naći će ga.“ (Matej 16:25)**

Kada čovjek sluša Boga i ima apsolutno povjerenje u Boga, u njegovom srcu ne vlada strah od smrti ili bilo lega drugog. Takav čovjek je spreman u svakom trenutku položiti svoj život za Krista ako je to Božja volja. U ovoj situaciji Pavao je usitinu svojim životom mogao posvjedočiti sljedeće: „**Straha u ljubavi nema, nego savršena ljubav izgoni strah: jer strah je muka. Onaj tko se boji, nije usavršen u ljubavi.“ (1.Ivanova 4:18)** Kada je Pavao braći otkrio svoju ljubav prema Kristu, braća su se ipak složila s Pavlom i cijeli slučaj prepustili Bogu. **„Kako se on nije dao nagovoriti, ušutjesmo, rekavši: “Neka bude volja Gospodinova.”“ (Djela 21:14)**

Naposljetku je došlo vrijeme da Pavao uđe u Jeruzalem, pa o tome čitamo: **„Nakon tih dana spremili smo se i uzašli u Jeruzalem. S nama su pošli i neki učenici iz Cezareje i poveli nekog Mnasona Cipranina, starog učenika, kod kojeg smo trebali odsjesti. Kada smo stigli u Jeruzalem, braća nas radosno primiše. Idućega dana je Pavao zajedno s nama otišao k Jakovu; i okupiše se sve starješine. Pozdravivši ih, on im potanko ispripovijeda što je Bog po njegovoj službi učinio među poganima.“** Dolaskom u Jeruzalem, Pavao je završio svoje treće misionarsko putovanje. Kao što vidimo, Pavao je posjetio braću i ispričao im sve što je Bog učinio preko njega među poganima. Također je svojim djelom privukao i mnoge Židove da prihvate istinu. Iako su mnogi Židovi povjerovali evanđelju i prihvatili Krista, većina je odbila prihvatiti Kristovo evanđelje, a Pavao je bio proglašen za najvećeg neprijatelja. Braća u Jeruzalemu su bili svjesni ove činjenice i bez da su se posavjetovali s Bogom, predložili su Pavlu jedan plan. Ovim planom su braća htjela ublažiti mržnju Židova prema Pavlu, te smiriti situaciju u Jeruzalemu.

O savjetu braće čitamo: **„Nakon što su to saslušali, dadoše slavu Bogu; i rekoše mu: “Vidiš, brate, koliko je tisuća Židova koji vjeruju i svi su gorljivi u pogledu Zakona. No dojavljeno im je o tebi da sve Židove među poganima poučavaš da se odreknu Mojsija govoreći im neka ne obrezuju svoju djecu i ne hode po običajima. Što, dakle, učiniti? Svakako će se okupiti mnoštvo, jer će čuti da si došao. Stoga učini što ti kažemo: Kod nas su četiri čovjeka koji su pod zavjetom. Njih uzmi, očisti se zajedno s njima i plati za njih da si ošišaju glave pa će svi znati da nema ništa od onoga što im je dojavljeno o tebi, nego da i ti hodiš ispravno i da držiš Zakon.“** Židovska religija je bila bazirana na ispunjavanju raznih religioznih formi i običaja. Iako su određene religiozne forme koje je Bog dao imale svoj dublji smisao i svrhu, njihovo ispunjavanje je bila čista ispraznost ako ljudi nisu bili obraćeni u srcu. Pavao je upravo zbog ovoga opominjao nevjerne Židove da su sve te njihove religiozne forme ispraznost. Braća u Jeruzalemu su smatrala da je možda Pavao ipak malo pretjerivao u svom načinu ophođenja prema Židovima, pa su tako došli na ideju da predlože Pavlu da uradi nešto što bi napravilo kompromis s židovskim formama i običajima. Glavni cilj braće je bio da se u nekoj mjeri uklone predrasude Židova prema Pavlu. Pavao je također imao želju da se te predrasude prema njemu uklone, pa je odlučio prihvatiti savjet braće. Nažalost, najveći problem u cijeloj priči je bio taj što se ni braća, a ni Pavao nisu posavjetovali s Bogom u vezi svog plana. Iako su nesumnjivo svi imali dobre namjere, Bog nas ipak upozorava da se nikad ne oslanjamo na svoju vlastitu procjenu, jer: **„Neki se put čovjeku učini prav, a na kraju je to put k smrti.“ (Izreke 16:25)**

Nakon što je Pavao prihvatio prijedlog braće, čitamo dalje: **„Tada Pavao uze one ljude i, očistivši se, idućeg dana zajedno s njima uđe u Hram da naznači svršetak danâ očišćenja, kada će se za svakoga od njih prinijeti žrtva. Ali na samome isteku tih sedam dana ugledaše ga u Hramu neki Židovi iz Azije, uzbuniše sav narod i staviše ruke na nj vičući: “Ljudi, Izraelci, pomozite: Ovo je čovjek koji svakoga posvuda poučava protiv naroda, i Zakona, i ovoga mjesta; štoviše, i Grke je uveo u Hram i oskvrnuo ovo sveto mjesto.” (Jer ranije bijahu s njim u gradu vidjeli Trofima Efežanina, za koga su mislili da ga je Pavao uveo u Hram.) I pokrenu se sav grad i strča se narod zajedno: pograbiše Pavla te ga odvukoše iz Hrama i odmah zatvoriše vrata. I upravo kada su ga se spremali ubiti, dopre do tisućnika čete vijest da se uskomešao sav Jeruzalem. On odmah uze vojnike i stotnike pa otrča dolje do njih. Kada oni ugledaše tisućnika i vojnike, prestadoše udarati Pavla. Tada se tisućnik približi, uhiti ga i zapovjedi da ga se okuje s dva lanca pa upita tko je to i što je učinio. No jedni iz svjetine vikahu ovo, a drugi ono. Kako zbog vike nije mogao**

doznati ništa pouzdano, zapovjedi on da ga odvedu u tvrđavu.“ (Djela 21:26-34) Iako se Pavao ovim nepromišljenim postupanjem nepotrebno izložio smrti, Bog je ipak svojom milošću sačuvao njegov život. Bog je iskoristio rimsku vojsku da Pavla skloni od Židova koji su već krenuli da ga ubiju. Prije nego su vojnici Pavla sklonili na sigurno, Pavao je zamolio vojnike da mu dozvole da se obrati svojoj braći Židovima. **„Kada mu on dopusti, stade Pavao na stube i rukom dade znak narodu. Kada nastade velika tišina, progovori im on hebrejskim jezikom, rekavši: „Ljudi, braćo i oci, poslušajte sada što vam imam reći u svoju obranu.“ Kada su čuli da im govori hebrejski, još se više utišaše; a on reče: „Ja sam Židov rođen u Tarzu u Ciliciji, ali sam odrastao u ovome gradu, do nogu Gamalielovih, poučen točno po otačkom Zakonu, i bio sam revnitelj za Boga, kao što ste svi vi danas. Taj Put sam na smrt progonio bacajući u okove i predajući u tamnice i muškarce i žene, kao što mi to i veliki svećenik može posvjedočiti, i sve starješinstvo, od kojih sam i primio pisma za braću te otišao u Damask da i one koji bijahu tamo okovane dovedem u Jeruzalem da ih se kazni. Dok sam putovao i približavao se Damasku, oko podneva me odjedanput s neba obasja snažna svjetlost. Padoh na tlo i čuh glas kako mi govori: ‘Savle, Savle, zašto me progoniš?’ Ja odgovorih: ‘Tko si ti, Gospodine?’ A on mi reče: ‘Ja sam Isus Nazarećanin, koga ti progoniš.’ Oni koji bijahu sa mnom ugledali su svjetlost i uplašili se, ali nisu čuli glas onoga koji mi je govorio. A ja rekoh: ‘Što da učinim, Gospodine?’ I reče mi Gospodin: ‘Ustani i pođi u Damask; ondje će ti se reći sve što ti je određeno činiti.’ A kako zbog slave one svjetlosti nisam vidio, povedoše me za ruku moji pratioci pa dođoh u Damask. A neki Ananija, čovjek pobožan po Zakonu i na dobru glasu među ondje nastanjenim Židovima, dođe k meni, pristupi i reče mi: ‘Saule, brate, progledaj.’ Istoga se trena zagledah u nj. I reče on: ‘Bog naših otaca izabrao te da spoznaš njegovu volju i vidiš Pravednika i čuješ glas iz njegovih usta. Jer bit ćeš mu svjedokom pred svim ljudima o onome što si vidio i čuo. A sada, što oklijevaš? Ustani, krsti se i operi svoje grijehe prizivajući ime Gospodinovo.’ A kada sam se vratio u Jeruzalem i jednom molio u Hramu, padoh u zanos i vidjeh Njega gdje mi govori: ‘Pohitaj i žurno iziđi iz Jeruzalema: jer oni neće primiti tvoje svjedočanstvo o meni.’ A ja rekoh: ‘Gospodine, oni znaju da sam u tamnice zatvarao i po svim sinagogama tukao one koji vjeruju u tebe; i dok se prolijevala krv Stjepana, tvoga mučenika, i ja sam ondje stajao i odobravao njegovo ubojstvo te čuvao halje onima koji su ga ubijali.’ No On mi reče: ‘Idi; jer ja ću te poslati daleko k poganima!’“ Slušali su ga sve do te riječi, a tada digoše glas i rekoše: „Ukloni takvoga sa zemlje, jer nije pravo da živi.“ I dok su tako urlali, odbacivali halje i bacali prašinu u zrak, zapovjedi tisućnik da ga se uvede u vojarnu i odredi da ga bičevanjem ispitaju, kako bi doznao zbog čega tako viču protiv njega.“ (Djela 21:40,22:1-24)** Kao što vidimo, Pavao je i u ovoj teškoj situaciji pokušao svojim životnim iskustvom otkriti Krista svojoj braći po tijelu. Narod se nažalost još više pobunio i Pavao je morao biti sklonjen na sigurno da se ispita zašto se digla tolika pobuna protiv njega. Iako je namjera Pavla i njegove braće bila da se uklone predrasude prema njemu i smiri situacija u gradu, korak učinjen bez Boga je doveo do potpuno suprotnog učinka.

Pravljenje kompromisa s grijehom, odnosno prihvaćanje i izvršavanje pogrešnog savjeta, je dovelo do toga da se Pavao nađe u zarobljeništvu. Iz ovog slučaja gdje su vodeći ljudi u Božjoj zajednici donijeli pogrešnu odluku, svi mi trebamo izvući pouku. Bog ne daje pravo niti jednom čovjeku unutar njegove zajednice da se oslanja na svoj vlastiti razum ili svoju vlastitu mudrost. Bog uvijek želi da se oslanjamo samo na njega i na njegovu mudrost. Pogotovo je to bitno kada se čovjek zaista nađe u teškim životnim okolnostima. Zato nas Bog preko svoje riječi jasno upozorava i kaže: **„Uzdaj se u GOSPODINA svim svojim srcem i *ne oslanjaj se na vlastit razum*. Priznaj njega na svim svojim putovima i *on će usmjeravati tvoje staze*. *Ne budi mudar u vlastitim očima*: boj se GOSPODINA i odstupaj od zla.“ (Izreke 3:5-7)**